

S. J. Hedborn.

38

R O M E T T.

N:o 93.

Onsdagen den 21 November 1827.

Besöket i söbelsebygdem.

Förbi är nöjets ljusning,
 Ett minne blott benämnd;
 I blida vindars susning,
 Var harpan än ej slämd;
 I stormen blott hon låter,
 Sen glädjen tyfnat af,
 Och fåfängt honom åter
 Hon kallar ur hans graf.

Utaf de forðna drömmar
 Än mången bild sig ter,
 Men som i årens strömmar
 Försvinner mer och mer,
 Lik den, i molnet dansa,
 I bland wid himtens bryn,
 Den ena stunden spanas,
 Den andra står vår syn.

Gåll hem till barndoms lundem!
 Der foderöhyddan fanns,
 Med löf fring hjesfar bunden,
 Liksom en brud med frans,
 Till vägen, der du strödde
 Gullwifworna i sand,
 Som blefwo snart förödde
 Af sommarfolens brand.

Din kraft kanste i almen
 Skall spela för dig då,
 Dia tårling än i halmen
 Skall joära med de små.

Din kuku skall du höra
 Liksom en gammal wän,
 Hans röst skall hjertat röra
 Till barndomskänstor än.

I stöna kanelwägor
 Än bada skall din fjät,
 Då solens gyllne lågor
 Dig bjuda sitt farväl;
 Och uti sommarnatten
 Du rosentmolnet ser,
 Som uti Wetterns watten
 Sitt guldrejn gjuter, ner.

När skuggorna förjagas
 Af morgonrodnans spjut,
 En söndagsmorgon dagas
 Och går fring neiden ut.
 Nå knå, wid tufwan, lita
 Små blommor i en ring,
 Och när de bönen sluta,
 De skåda sig omkring.

Star, uti stängda dammar,
 Står bbljan andaktsfull!
 Än wid en hydda flammad
 Ett fensler, rödt som gull,
 Än hörs från Tempelgården
 Den helga klosters ljud.
 Nu tager Englawården
 Emot min suå till Gud.

Men, hvar är hon, som flammor
För mig mitt fader vär,
Som tvättar mig och kammar
Sin goskes gula hår,
Och fästet sen en blommas
I min högtidsdrägt?
Nej, säg! är ej den fromma
I dag ur sömnen väckt?

Och hvar är han, som spanar
Det höjda himlens ljus,
Och byddans gäster manar
Att gå till Herrans hus,
Som med Guds namn på läppen,
Och batten förd till mund,
Går ut med granna läppen
Och synes än en stund?

I syston! äh, I sista!
Sag eder än ej sport,
Af moderstärar vika,
Sen hon sin bön har gjort,
I dalens samn jag stägar
Med längtan efter er,
Sag upp för kullen tågar,
Men ingen der jag ser.

Till båden, som sig kastar
För hållen, strid och klar,
Sag svärmiskt ännu hastar,
Försänkt i fordnä dar,
Och spjellerwännen lodar,
Som, trägen, ofwanfdr
Af pinnar timret plödar,
Hvaraf jag danimar gör.

Männ! kånföwerldens öder
Och sammansbras må,
Att wi wid toners flöder
Hwarandra räfa sä,
När bygdens unga tårnor
Och swenner gå till dans,
Då himlens klara fljerner
Guldet breda ut sin glans?

På fagra blomsterställen
I plågaden och gå,
Och, samlade om gwallen
I byddan, brödet få.

I modrens armar slutas
Wid hennes bön och fång,
Och åter tårbegjutas
Och tyffas mången gång.

I glada barndoms åren
Sag fastman war också,
Min Dildur skön som wären,
Och blid som sippan blå,
Ljust minnets känsla talar,
Hur kärt i fordnä dar,
I sommarns gröna salar
Wi suto hop som par.

Hvar är den lilla sönna
I snöhwit högtidsbrud?
Sag wäntar i det gröna
Uppå min barndomsbrud,
Är hon förswunnen redan,
Ett strömmens lätta flarn?
Sag säg ej henne, sedan
Wi lette säsom barn.

En ungdomswån mig mötte
På stigen hwarje dag,
Wi är och dag sändite
I lekar han och jag:
Och sommarwarmen förde
Till tusen glada rön;
I löd och frost wi förde,
På pärlorna i snö.

Ellä stogens pelarkyrka,
Dändelig och stor,
Der lustens härar dyrka
Sin Gud i helga chor,
Den tjugande Sirenen,
Förtrollade vår gång,
Der skön hon satt på grenen
Och sjöng sin sommarsång.

Wi sägo kånföfylla,
I dalen krökt, en ä,
Och mellan buskar rulla
Och silfwerwågor blå
Att, tusen färgors hwimmet
Det unga ögat tog,
Och fantasten wår himmet
Med guldfior öfwerdrog.

var är den röda gossen?
 an ej wid byddan luf;
 all bleka stjerneblofen
 bid dager släcktes nyf
 ag ej hans belysning röner
 en väna, som jag minns
 af ibland nejdens söner
 hans anlete ej minns.

Armål I fordbne minnen
 som tjusten mig en sund,
 waknen, sorgsna sinnen,
 tur en flygtig blund.
 p på den gröna kullen,
 Der gråa tornet står,
 Din salighet i mulden,
 där gömde i många år.

Den sorg mitt anlet målar
 där hjertat länge dmt
 i fina känslotråtar
 på helga graswar tömt,
 ikkem när solen blänker
 på molnet, i sitt fall,
 den gyllne håret sänder
 I blåjornas kringall.

Geborn.

o 87, 1820 wi oss friheten gbra allmänheten
 fram på de tvenne utkomna häften af Ett
 Sverige. Taffor af Swenska allmo
 klåbedrägt, teknadsfakt och hemte
 samt de för landets historia märks
 gaste orter, tecknade af Sandberg,
 sne af Graffström och utgifne af For
 Stockholm 1827.

wad som har förundrat oss är, att, så widt wi
 upptäcka, knappt i någon stonng ett ord blif
 mint om detta arbete mer än dannoncwis i
 iden. Ett wiserligen ej owanligt fenomen
 and, der det synes wara af mera wigt att
 a publiken poliser om de middagor, hwilka
 på stottet eller hos någon Excellence, hwilka
 på rån, som i landsorterna begås, eller nå
 nat spawler för minuten, utspådt med fns

små nätta allusioner och pikanta kvickheter, än ett
 tillkännagifwa något, som lesver för mer än ögnas
 blifet och dagen.

Wi wisja här gbra några ytterligare tillägg till
 de reflexioner wi i ofwännämnde numer gifwit of
 wer detta intressanta arbete.

Tröstigen är detta verk ett af de bästa och fana
 ste det föderäffligaste, som hos oss lemnat löppar
 pressen. Föreningen af en af Europas rikligaste
 gravbrer och en så utmärkt historiemålare, som Herr
 Professor Sandberg samt en litteratör af smak och
 bildning, kunna ej annat än låta vänta något of
 wer det alldagliga, och denna väntan har äfwen på
 ett tillfredsställande sätt blifwit uppfyllt. De för
 oss liggande tvenne häften utmärka sig redan genom
 en hos oss owanlig omsorg i afseende på allt, hwad
 upplagans utseende angår, såsom tryck, papper, ont
 slag o. s. w. att man endast derigenom skulle kunna
 tro den ej war i Swenske utgifwen.

På flere ställen utomlands hafwa dylika sam
 lingar kommit i dagen. Större delen af dem haf
 wa likväl blott varit ämnade att hos främlingen,
 som besökt stället, qwarhålla minnet af hwad han
 funnit eget och pikant hos folket, och äro oftast wärds
 löst och utan urwal återgifna. Förewarande arbe
 te wisar sig ega en högre sötning. Det är frukten
 af omtänksamma och förutseende wäns bemödanen,
 att åt efterwerlden, under den otvåkiga nuwellerings
 andan, som hotar att herbwa nationerne allt, hwad
 egentligen gör dem till nationer, rädda det af sol
 lens individualitet, som kan göras äfädligt.

De båda hittills utkomna häften innehålla i 8
 colorerade plancher afbildningar af Dalarnogens klå
 dedrägter, samt tvenne wuer, den ena af Ornds,
 den andra af Fahlis grufwa. Hwad som af dessa
 på ett särskildt sätt frayerat oss, är Planchen N:o 1
 eller Titelbladet, hwartyp på föreställes Morafarten,
 Engelbrecht, så klådd, som han i fataburen på Or
 nds finnes i tråd afbildad. Planchen N:o 2, en
 karl och en qwinna från Leksand. N:o 5, en karl
 från samna socken, och N:o 7 en qwinna i högtids
 kläder från Rättwil. Nå man ej föreställa sig att
 här finna endast costymritningar; karakteren af ans
 letedyg, kroppsfällning och rörelse — allt är med
 lif och naivitet uppfattadt och återgifwet, med en
 sanning, och stundom med en kraft och en stiftlig
 het i utförandet, som angenämt öfverrassar. Sels
 wa gravvren, ett slags crayonmanér, om wi ej bes